

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Tupperware Czech Republic, spol. s r. o.**, se sídlem V Sadech 4a, Praha 6, zastoupeného Mgr. Davidem Řehákem, advokátem se sídlem Slavíkova 15, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2007, č. j. 62 Ca 4/2007 - 115, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrhu na přiznání odkladného účinku **se nevyhovuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2007, č. j. 62 Ca 4/2007 - 115, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 14. 12. 2006, č. j. R 17/2005-22148/2006/300, jímž bylo změněno rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně ze dne 5. 10. 2005, č. j. S 9/05-5466/05-OOHS. Stěžovatel zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Svoji žádost odůvodnil tím, že s realizací napadeného rozsudku budou spojeny takové negativní důsledky, které naplňují zákonnou podmínku vzniku nenahraditelné újmy. Pokud by se totiž stěžovatel měl v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení řídit právním názorem vysloveným v napadeném rozsudku, byl by nucen zastavit správní řízení buď v části, v níž bylo vedeno pro porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, anebo v části vedené pro porušení čl. 81 Smlouvy o založení Evropského společenství (dále jen „Smlouva ES“), a dále pokračovat v řízení pro možné porušení pouze jedné z uvedených norem. Rovněž ve všech budoucích řízeních by stěžovatel mohl deklarovat porušení norem pouze jednoho právního systému. Podle přesvědčení stěžovatele jsou závěry krajského soudu chybné a vycházejí z mylných předpokladů. Předmětem komunitárního soutěžního práva je primárně chránit obchod mezi členskými státy, zatímco národní právo chrání specifické zájmy své jurisdikce. Protisoutěžním jednáním jsou podle stěžovatele narušeny nejen zájmy určitého státu, ale i obchod mezi členskými státy EU, tedy Společný trh ve smyslu Smlouvy ES. Jedním jednáním tak delikvent atakuje dva právní zájmy, čímž se dopouští dvou deliktů v jednočinném souběhu. Podle stěžovatele takovou situaci nelze považovat za porušení zásady *ne bis in idem*. Stěžovatel zdůraznil, že postup navržený krajským soudem popírá možnost, jež je úřadům členských států dána čl. 3 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 1/2003, o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v čl. 81 a 82 Smlouvy ES. Jednáním žalobce byly narušeny dva právní zájmy. V případě, že by se stěžovatel vzdal možnosti ochrany jednoho z nich, jak navrhuje krajský soud, smysl regulace obsažené v Nařízení 1/2003 zůstane nenaplněn, neboť nejméně jeden právní zájem nebude chráněn tak, jak být chráněn mohl a měl. Právě v této skutečnosti

stěžovatel spatřuje hlavní újmu vzniklou na základě pravomocného rozsudku. Přiznání odkladného účinku podle stěžovatele nebude v rozporu s veřejným zájmem a ani se nedotkne nabytých práv třetích osob. Naopak nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti bude veřejný zájem dotčen, neboť důsledky napadeného rozsudku povedou k zastavení správního řízení minimálně v jedné části a v souladu se zásadou *ne bis in idem* také případně k nemožnosti postihnout jednání žalobce v novém správním řízení, to vše za situace, kdy je stěžovatel přesvědčen o tom, že napadený rozsudek krajského soudu trpí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelností. Důsledkem napadeného rozsudku je tedy podle názoru stěžovatele znemožnění ochrany veřejného zájmu v podobě efektivní ochrany fungující hospodářské soutěže.

Kasační stížnost podle § 107 s. ř. s. nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s.

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že důvody žádosti o přiznání odkladného účinku jsou odlišné od důvodů kasační stížnosti. Zatímco v kasační stížnosti stěžovatel uvádí důvody, pro které je rozhodnutí nezákonné, v žádosti o odkladný účinek zdůvodňuje, proč by měl být účinek rozhodnutí krajského soudu odložen do meritorního rozhodnutí věci. Vliv rozsudku by musel být zcela mimořádný a jeho důsledky by musely být spojeny právě s okamžitým výkonem rozhodnutí, kterému by proto bylo třeba předejít.

Účelem institutu odkladného účinku je, podobně, jako je tomu u předběžného opatření, dočasně vymezit právní postavení účastníků řízení. Účastník, který o přiznání odkladného účinku žádá, přitom musí doložit, že následky pravomocného rozhodnutí orgánu veřejné moci by pro něj byly obzvláště neblahé a nevratné: pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci jsou totiž nadána presumpcí správnosti, a nic by tedy zpravidla nemělo stát v cestě jejich výkonu či faktickému naplňování. Odkladný účinek je proto institutem mimořádným.

V daném případě však není naplněn již první z požadavků zákona na přiznání odkladného účinku, a to požadavek vzniku nenahraditelné újmy. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikované pod č. 786/2006 Sb. NSS, podle kterého i správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě. V tomto usnesení je dále uvedeno, že „Lze si však i zde představit případy jiné, kde respektování soudního rozhodnutí by mohlo způsobit závažné důsledky (vrácení řídicího oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku, apod.). Právě pro individuálnost každého případu zákon nespojil (až na výše uvedenou výjimku ve věci neúspěšného žadatele o poskytnutí mezinárodní ochrany, u něhož by vyhoštění z území republiky do země původu po zamítnutí žaloby fakticky znemožnilo účinně se domoci poskytnutí ochrany) samo podání kasační stížnosti s odkladným účinkem, aby ve výjimečných případech mohlo být vydáno individuální soudní rozhodnutí respektující zvláštní okolnosti případu, které odůvodní jinak obvyklé vlastnosti právní moci soudního rozhodnutí, které je výsledkem provedeného přezkumu správního rozhodnutí, totiž závaznost a nezměnitelnost soudního rozhodnutí.“

Skutečnost, že se stěžovatel bude v dalším řízení řídit právním názorem vysloveným krajským soudem neposoudil Nejvyšší správní soud jako natolik závažnou, že by ji bylo možné označit jako nenahraditelnou újmu. Nelze bez dalšího souhlasit s názorem, že zastavení správního řízení minimálně v jedné jeho části povede nutně ke vzniku nenahraditelné újmy ve vztahu ke stěžovateli. Za nenahraditelnou újmu totiž nelze považovat povinnost stěžovatele rozhodnout o potrestání žalobce buď pro porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže anebo pro porušení čl. 81 Smlouvy ES, ale nikoliv souběžně. Daná situace nemá takový charakter, že by ji bylo možno připodobnit k příkladům uváděným v citovaném usnesení rozšířeného senátu.

Nejvyšší správní soud tak neshledal, že by následky rozsudku krajského soudu přivodily stěžovateli nenahraditelnou újmu, a návrhu na přiznání odkladného účinku nevyhověl. Pro nadbytečnost se pak již nezabýval tím, zda by ve věci byly splněny ostatní zákonné předpoklady ve smyslu § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu